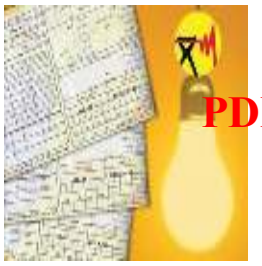
www.aminnews.ir aminnewspaper1376 روزنامه سراسری وکثیرالانتشار صبح ایران قیمت ۱۰۰۰۰ تومان aminnewsagency amine.mardom@yahoo.com

چرا آذربایجان‌شرقی در صدر تورم ماهانه کشور قرار گرفت؟

امین

شفاف‌سازی شرکت نیروگاهی در قبوض برق

PDF Compressor Free Version

سه شنبه ۱۲ آبان ۱۴۰۵ / ۲۳ جمادی الاول ۱۴۴۸ هـ. ق / 3 November 2026 / شماره ۷۳۴۴ / سال بیست و نهم

بدون پایان محاصره دریایی توافق بی توافق

یادداشت

بگیر و ببند هالووینی

* نسیبه پیرایش

آخرین روز اکتبر و اصرار برخی شهروندان بر برگزاری مراسم هالووین در ایران، امسال نیز خبرساز شد؛ از خط‌ونشان نیروی انتظامی، دادستانی و اتاق اصناف برای برگزارکنندگان این آیین گرفته تا گزارش‌های کاربران در شبکه‌های اجتماعی پیرامون برخوردهای سلبی و پلمب کافه‌ها و مغازه‌ها در چند شهر و در نهایت موج واکنش‌ها در رسانه‌ها و فضای مجازی.

کارشناسان، اصرار بخشی از نسل جوان بر اجرای این جشن وارداتی را معلول گسترش شبکه‌های اجتماعی و نیاز مبرم جامعه به ویژه نسل نو، به تفریح، نشاط، هیجان و فرصت‌هایی برای تخلیه انرژی و تجربه‌ی شادی جمعی می‌دانند. به باور آن‌ها، تا زمانی که مجاری مناسب و بومی برای تخلیه این هیجان‌ها گشوده نشود، گرایش به الگوهای وارداتی پا بر جا خواهد ماند. صاحب‌نظران همچنین با اشاره به کمبود فضاهای متنوع و پذیرفته شده برای نشاط عمومی، این پرسش را پیش روی متولیان فرهنگی می‌گذارند که: «چرا برای مناسبت‌های بومی، برنامه‌های شهری فراگیر، جذاب و خلاقانه طراحی نمی‌شود؟»

با این همه، توجه به این نکته نیز ضروری است که استقبال از هالووین به ایران محدود نمی‌شود و این پدیده امروز به مقیاسی جهانی راه یافته است. تا جایی که برخی کشورها برگزاری آن را ممنوع اعلام کرده یا قوانین سخت‌گیرانه‌ای برایش وضع کرده‌اند، در حالی که بسیاری دیگر آن را به رسمیت شناخته و با آن کنار آمده‌اند. برای نمونه، هند مثال گویایی در این رابطه است؛ کشوری که هرچند برگزاری هالووین در آن ممنوع نیست، اما به دلیل گستردگی آیین‌ها و جشن‌های بومی متنوع و همچنین تضاد فرهنگی و مذهبی آن با باورهای بومی، مورد استقبال گسترده قرار نمی‌گیرد.

کارشناسان معتقدند که «ما در احیای سنت‌های بومی، هنوز در ابتدای راهیم. آیین‌هایی چون شب یلدا، تیرگان و سپندارمذگان ظرفیت عظیمی برای تبدیل‌شدن به جشن‌های خیابانی، رویدادهای هنری و بازی‌های گروهی دارند؛ اما همچنان در حصار مراسم خانوادگی، محدود یا تشریفاتی مانده‌اند و مدل تخلیه جمعی و عمومی هیجان در آن‌ها به رسمیت شناخته نشده است. صرف معرفی پیشینه تاریخی یک آیین یا تأکید بر «ایرانی‌بودن» آن گرهی از کار باز نمی‌کند؛ جوان امروز باید در طراحی و اجرای این مناسبت‌ها نقش‌آفرین باشد و از حضور در آن‌ها تجربه‌ای زنده و جذاب بیندوزد.»

در نهایت باید این پرسش کلیدی را مطرح کرد که چرا مدیریت فرهنگی در ایران، به‌جای مواجهه ریشه‌ای با مطالبات اجتماعی، همچنان به واکنش‌های امنیتی و قهری پناه می‌برد؟ متولیان امر تا کی می‌خواهند از این واقعیت چشم‌پوشی کنند که تکیه بر ابزار «بگیر و ببند» نه تنها مانع گسترش آیین‌های وارداتی نمی‌شود، بلکه معکوس عمل کرده و نسل جوان را بیش از پیش به سمت آزمودنِ ممنوعه‌ها هل می‌دهد؟

چه رئیس جمهور خوبی!

*عاطفه پیرایش دانشجوی دکتری فلسفه

پزشکیان با حضور در نشست دولت گفت اگر در مصرف برق، گاز و بنزین صرفه جویی بشود، دولت می تواند حقوق کارمندان را افزایش دهد. به عبارت دیگر، حقوق کارمندان تنها در صورتی افزایش می یابد که از مصارف شخصی خود در برق، گاز و بنزین بکاهند. پزشکیان با گرفتن ژست عدالت خواهی و حق طلبی و ارجاع به دین و مذهب، زندگی کارمندان را در تصرف دولت در می آورد. دولت موظف است حقوق کارمندان را متناسب با نرخ تورم افزایش دهد و هیچ حقی ندارد که به آنها بگوید چگونه زندگی کنند.

اگر پزشکیان از پس اداره ی دولت بر نمی آید، به عدم توانایی خود اعتراف کند. اما وقتی عرصه تنگ می شود، پزشکیان به شیوه ی احمدی نژاد تقصیر کار را به گردن مردم می اندازد و با شعارهای پوپولیستی، فشارهای بیشتر بر مردم را توجیه می کند. او در تمام سخنرانی هایش، تکرار می کند که به فکر معیشت مردم است و پیوسته تاکید می کند که اولویت دولت تامین معیشت مردم است و با این حرف ها این تصویر را می سازد که سیاستمداری مردمی است و تنها به فکر خدمت به مردم است. اما وقتی نوبت به یافتن راه حلی برای حل مشکلات مردم می رسد، او انگشت اتهام خود را به سوی مردم می گیرد و آنها را متهم می کند که بیش از اندازه مصرف می کنند و اگر کمتر مصرف بکنند، همه ی مشکلات حل می شود.

او می گوید برای اینکه عدالت برقرار شود، همه باید به یک اندازه یارانه دریافت کنند و می گوید حالا که دولت باید یارانه بدهد، نمی شود که کسی که یک لامپ دارد صرفا به اندازه ی یک لامپ یارانه ی برق دریافت کند و کسی که بیشتر دارد، مثلا بیست یا سی لامپ دارد، به ازای هر لامپ یارانه دریافت کند چون این شیوه ی یارانه ی دادن باعث می شود که کسی که لامپ بیشتری دارد، یارانه ی بیشتری بگیرد.

شاید فکر کنید چه رئیس جمهور خوبی! حتما قرار است کاری کند که وضع درآمد فقرا بهتر شود تا لامپ های بیشتری برای روشن کردن خانه ی خود بخرند اما اشتباه می کنید. ممکن است یارانه ها را قطع کند و به همه ی مردم به اندازه ی یک لامپ یارانه بدهد تا کسی خانه اش بیش از حد روشن نشود. همین که خانه های مردم در خاموشی کامل نباشد، کافی است و هر چیزی بیشتر از آن، مصرف بیش از اندازه است و باید اصلاح شود.

گویی کارمندان دولت که غرق در رفاه و آرامش هستند و هیچ مشکلی در تامین نیازهای خود ندارند که باید دست از مصرف بردارند تا مشکلات ممکلت حل شود.

دولت در خصوص بنزین نیز همین رویکرد را در پیش گرفته است. دولت قیمت بنزین را گران می کند تا کارمندان دولت کمتر مصرف کنند در حالی که برای رانت خواران و مافیای بنزین، بالا رفتن قیمت بنزین اصلا به چشم نمی آید. کسانی که در کار صادر کردن بنزین هستند، بنزین را به ریال می خرند و به دلار می فروشند و با دلار ۲۷۰ تومنی ثروتی در ایران به دست می آورند که افزایش قیمت بنزین در مقابل آن هیچ است. اما دولت افزایش قیمت بنزین را با تلاش برای جلوگیری از قاچاق بنزین توجیه می کند و کارمندان و اقشار متوسط و فقیر جامعه بهای آن را می پردازند.

تلفن دفتر روزنامه امین
۰۴۱-۳۳۳۵۲۷۷۴
۰۴۱-۳۳۳۵۲۷۷۹

ایرادات شورای نگهبان به مصوبه «مهریه ۱۴ سکه‌ای»

مجلس برای کاهش ضمانت اجرای کیفری مهریه به ۱۴سکه درحالی طرحی را تصویب کرده

که اکنون با ایرادات شرعی شورای نگهبان مواجه است؛ ایراداتی که محور اصلی آن تعیین سقف عددی و نادیده‌گرفتن تفاوت میان ناتوانی یا توانایی مالی بدهکار است. همزمان نیز قوه قضاییه نسبت به پیش‌بینی استفاده انحصاری از پابند الکترونیکی و نظارت سامانه‌ای به جای حبس و سلب اختیار قاضی برای استفاده از سایر ضمانت‌ها مطالبی مطرح کرده است.

مخالفت کمیسیون اجتماعی مجلس با حذف کالابرگ

کمیسیون اجتماعی با حذف افراد از دریافت کالابرگ مخالف است و قرار شد این موضوع در قالب نامه رسمی به سران قوا اعلام شود.